

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8380/2022
21.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је пуномоћник Ивица Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1708/21 од 04.03.2022. године, у седници одржаној дана 21.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1708/21 од 04.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1708/21 од 04.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3010/19 од 12.05.2021. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом 2. изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено да је апсолутно ништав споразум о накнади за експропријацију закључен пред Секретаријатом за имовинско-правне послове Градске управе Града Врања, под бројем 465-5/13-07 од 23.01.2014. године између тужилаца и туженог. Ставовима 3. и 4. изреке, тужени је обавезан да тужиоцима на име разлике између исплаћене па до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште – парцелу бр. ..., уписану у ЛН бр. .. КО ..., исплати износе од по 24.408,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате, док су одбијени тужбени захтеви тужилаца за тражену законску затезну камату на досуђени износ почев од 12.05.2018. године па до дана пресуђења. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од укупно 99.552,00 динара са законском затезном каматом на износ трошкова заступања од 93.000,00 динара од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1708/21 од 04.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и првостепена пресуда је потврђена у побијаним деловима. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена, због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужилаца за утврђење ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и о исплати припадајуће разлике између накнаде исплаћене за пољопривредно земљиште (по основу закљученог споразума) и тражене накнаде за грађевинско земљиште, уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано у истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Наиме, код утврђења да је пре доношења правноснажног решења о експропријацији донет плански докуменат о пренамени земљишта из пољопривредног у градско грађевинско земљиште, као у конкретном случају, у таквој ситуацији се новчана накнада одмерава у складу са стварним статусом земљишта. Стога су без утицаја приложене судске (ревизијске) одлуке, јер је у њима одлучено на основу другачијег чињеничног стања и правног основа. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости споразума о накнади за експропријацију и исплату тражене разлике припадајуће накнаде поднета је дана 11.10.2017. године, са означеном вредношћу предмета спора од 20.000,00 динара, а преиначена је поднеском од 06.06.2018. године којим је повећан тужбени захтев на износе од по 24.408,00 динара за сваког од тужилаца, а који износи представљају вредност предмета спора у овој правној ствари.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, у коме се тужбени захтев односи на неовчано и новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија туженог није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић